

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 414/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **InSi s. r. o.**, Podhorod' 123, IČO 36 570 486, zastúpenej advokátom JUDr. Slavomírom Kučmášom, Plynárska 1, Michalovce, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Oboer 7/2021 z 29. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že proti sťažovateľke ako povinnej sa na základe návrhu obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom v Litovskej republike (ďalej len „oprávnený“) vedie exekúcia o vymoženie pohľadávky v sume 16 472,40 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu – rozhodnutia Vilniaus regiono apylinkes teismo č. k. e2-82-880/2018 z 9. marca 2018, ktoré je podľa Osvedčenia o európskom exekučnom titule vykonateľné v členskom štáte pôvodu (ďalej len „exekučný titul“).

3. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 56 Ek 1552/2018 zo 17. októbra 2019 vyšší súdny úradník zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie odôvodnený § 61k ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Konštatoval, že v danom prípade nezistil žiadny dôvod na zastavenie exekúcie. Existencia osvedčenia o európskom exekučnom titule s poukazom na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky (ďalej len „nariadenie č. 805/2004“), spôsobuje, že exekučný titul sa vykoná za tých istých podmienok ako rozhodnutie vydané v Slovenskej republike, a to bez potreby osobitného vyhlásenia o vykonateľnosti. Nie je tu preto potreba osobitného uznávania cudzieho exekučného titulu. Okresný súd súčasne poznamenal, že sťažovateľka mala možnosť brániť sa proti exekučnému titulu v pôvodnom konaní (napr. podaním námietok), čo však nevyužila.

4. Proti predmetnému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu uznesením č. k. 56 Ek 1552/2018-78 z 3. februára 2020 zamietol ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V celom rozsahu sa stotožnil so závermi prijatými vyšším súdnym úradníkom a vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že súd mal aplikovať § 68d ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom“) a prv rozhodnúť o jej návrhu na odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, uviedol, že v prípade sťažovateľky bolo potrebné aplikovať nariadenie č. 805/2004, keďže exekučný titul bol vydaný v členskom štáte (v Litovskej republike), a nie sťažovateľkou uvedený zákon o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Ak vyšší súdny úradník samostatne nerozhodol o návrhu na odopretie uznania a výkonu rozhodnutia, ale túto otázku posudzoval v rámci rozhodovania o návrhu na zastavenie exekúcie, postupoval správne. Keďže sťažovateľka nepreukázala skutočnosti tvrdené v návrhu na zastavenie exekúcie a okresný súd nezistil jediný dôvod neprípustnosti výkonu uvedený v čl. 21 ods. 1 nariadenia č. 805/2004, ktorý je povinný skúmať *ex offico*, sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol.

5. Sťažovateľka následne atakovala rozhodnutie sudcu okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 11 CoEk 1/2020-103 z 30. júna 2020 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) odmietol podľa § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Podľa názoru odvolacieho súdu je odvolanie prípustné len proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, nie je však prípustné proti rozhodnutiu, ktorým bol návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý. Proti takému rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľka v danom prípade aj využila. Civilný sporový poriadok pritom v § 357 neumožňuje podať odvolanie proti rozhodnutiu sudcu o zamietnutí sťažnosti podľa § 250 ods. 1 CSP.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP.

7. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. S poukazom na § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 konštatoval, že podanie dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu vydanému v exekučnom konaní po 1. apríli 2017 je zo zákona vylúčené.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nasmerovala sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť, v ktorej po opise skutkového stavu a obsahu v konaní vydaných rozhodnutí uvádza, že v danom prípade nešlo o konanie podľa Exekučného poriadku, ale o konanie podľa zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, keďže podala samostatný návrh na odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia. Tvrdí, že okresný súd sa s týmto jej predmetným návrhom opomenul vysporiadať samostatným výrokom a uvedenú otázku riešil len ako predbežnú v rámci rozhodovania o jej návrhu na zastavenie exekúcie, hoci v zmysle § 357 písm. o) CSP sa o takom návrhu rozhoduje v dvojinštančnom konaní. Vychádzajúc z § 5 ods. 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov pritom vyšší súdny úradník rozhodol o jej návrhu na zastavenie exekúcie v rozpore so zákonom. Najvyššiemu súdu sťažovateľka vytýka, že „*uvedenú zjavnú procesnú vadu svojím rozhodnutím neodstránil*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nebolo *ex lege* prípustné.

10. Ústavný súd musí v prvom rade konštatovať, že napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu sťažovateľky tvorí podstatnú časť ústavnej sťažnosti rekapitulácia skutkového stavu a citácia zákonných ustanovení. Sťažovateľka v podstate opakuje svoje argumenty, ktoré predniesla v konaní pred všeobecnými súdmi v rámci podanej sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, odvolania a napokon aj dovolania. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sa sťažovateľka v dôvodoch ústavnej sťažnosti obmedzila len na tvrdenie, že nešlo o exekučné konanie, ale o konanie podľa zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a najvyšší súd neodstránil „*zjavnú procesnú vadu*“ spočívajúcu v tom, že o návrhu sťažovateľky na odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia nebolo rozhodnuté samostatným výrokom rozhodnutia. V ústavnej sťažnosti tak zrejme chýbajú bližšie právne a skutkové dôvody, ktorými by sťažovateľka podporila svoje tvrdenie o porušení jej práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti pritom spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2

písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (napr. I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, IV. ÚS 163/2021). V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že zákonom stanovená povinnosť kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľov má v konaní o ústavnej sťažnosti zaručiť určitý stupeň odbornej kvality, ktorá sa prejavuje aj v povinnosti prispôbiť sťažnostnú argumentáciu osobitnému charakteru konania o ústavnej sťažnosti, čo sa v prejednávanej veci nestalo.

11. Napriek uvedenému nedostatku ústavný súd pristúpil k preskúmaniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky, pričom nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

12. V prejednávanej veci najvyšší súd odmietol ako neprípustné dovolanie sťažovateľky atakujúce rozhodnutie odvolacieho súdu z 30. júna 2020 z dôvodu, že novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 2/2017 Z. z. modifikovala spôsobilý predmet dovolania ako jednej z objektívnych podmienok jeho prípustnosti tak, že vylúčila prípustnosť dovolania proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní.

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti pritom žiadnym spôsobom nespochybňuje záver najvyššieho súdu, že dovolanie nie je v exekučnom konaní prípustné, ale tvrdí, že v danom prípade mali konajúce súdy (teda aj najvyšší súd) postupovať podľa zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, keďže okresnému súdu adresovala návrh na odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, o ktorom nebolo rozhodnuté samostatným výrokom.

14. S takouto argumentáciou sťažovateľky sa však ústavný súd nestotožňuje a považuje ju za nelogickú. Sťažovateľka síce okresnému súdu spolu s návrhom na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku podala aj návrh na odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, avšak konajúce súdy jej náležite vysvetlili, že v danom prípade je potrebné aplikovať nariadenie č. 805/2004 Z. z., pretože exekučný titul (rozsudok vydaný súdom v Litovskej republike) bol osvedčený ako európsky exekučný titul, a teda sa naň hľadí ako na rozhodnutie vydané v Slovenskej republike bez potreby samostatného uznávacieho konania. Režim uznania vykonateľnosti cudzieho exekučného titulu podľa zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, ktorý sťažovateľka žiada aplikovať, prichádza do úvahy v prípade, ak by bol exekučný titul vydaný v štáte, ktorý nie je so Slovenskou republikou v zmluvnom vzťahu ani nie je viazaný procesnými normami Európskej únie. Uvedené však zjavne nebol prípad sťažovateľky. Ak preto najvyšší súd, aplikujúc § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP, nemožno mu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Procesný postup najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania v exekučnom konaní podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku už pritom bol opakovane ústavným súdom vyhodnotený ako ústavne konformný (pozri napr. II. ÚS 185/2018, IV. ÚS 397/2020, III. ÚS 596/2021, IV. ÚS 501/2021).

15. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu